

רב"ט שרון עופר ז"ל

בן חנה ואליהו

נולד בחדרה

כ"ה בכסלו תשי"ח , 16/12/1957

תאריך גיוס: 4.8.1976

נפל בעת מילוי תפקידו

כ"ה בתמוז תשל"ז , 10/7/1977

שרת בחיל החימוש

יחידה: גדוד "ברק" (12)

מקום נפילה: ירוחם

אזור: השפלה הדרומית והנגב

נקבר בחדרה

חלקה: 03, שורה: 04, קבר: 02.

רב"ט שרון עופר ז"ל
בן 20 בנפלו

קורות חיים

עפר, בן אליהו ז"ל וחנה, נולד ביום כ"ה בכסלו תשי"ח (16.12.1957) בחדרה. למד בבית הספר היסודי ע"ש 'אחד העם' שבעיר. אחרי כן למד בבית הספר המקיף 'רודמן' שבקרית ים. עפר היה רודף צדק. עקשנותו בתחום זה גרמה לא פעם לחיכוכים בינו לבין מוריו, אך עם זאת היה אהוד עליהם בזכות אופיו. הוא היה בחור נבון ובמזגו העליז התחבב על הסובבים אותו. את מרצו הרב השקיע בעיסוק הספורט - בענפי הכדורגל והכדורסל - והיה חבר בנבחרת בית ספרו. עפר היה חבר בכמה תנועות נוער, תחילה הצטרף לתנועת 'מכבי' ולתנועת 'הנוער העובד והלומד', אחרי כן, כשעברה משפחתו לקרית מוצקין, הצטרף לתנועת הנוער 'מחנות העולים'. הוא היה אדם חברותי, וחוג מכריו וידידיו היה גדול מאוד. הוא אהב לטייל ברחבי הארץ, לבלות במסיבות ולהשתתף במופעים ובאירועים חברתיים. מעולם לא ויתר על הזדמנות לבקר ידיד, לנסוע למקום מרוחק או לסעוד במסעדה חדשה ומעולה. אוהב חיים היה עפר והדריכה אותו השאיפה למצות מן החיים את כל הטוב האפשרי. בבית התנהלו חיי המשפחה על מי מנוחות ועפר עזר תמיד לאמו ולאחיו והיה להם ידיד נפש.

כשהיה בן 11 נתייתם עפר מאביו. הוא התבגר במהירות וחש באחריות הרובצת עליו בדאגתו לאמו ולאחיו הצעיר; אחיו הבכור היה אז חייל בצה"ל, וכך הפך עפר לראש המשפחה. כעבור זמן נישאה אימו בשנית, וכשחלה אביו החורג, שהיה קבלן בניין, מילא עפר את מקומו. הוא נהג כקבלן ותיק ורגיל על אף גילו הצעיר, והשקיע בעבודתו הרבה עמל ויזע. עפר התכונן לנסוע לחוץ לארץ אחרי שחרורו מצה"ל ועד למועד גיוסו לצה"ל

רב"ט שרון עופר ז"ל

ניצל את הזמן, כדרכו, לטיולים, למסעות ולפגישות חברתיות. עפר גויס לצה"ל באוגוסט 1976 והושם לחיל החימוש. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס מכונאי נגמ"שים, ביקש לעבור לחיל קרבי והתנדב לגולני. הוא נשלח לסיירת "עורב" והוכיח כישרון ומסירות רבה לתפקידו. הוא לא התלונן מעולם ושאף להיות ברבות הימים קצין בצה"ל. כאשר פורקה הסיירת, למגינת לבו, הועבר עפר לגדוד 12 "ברק" והשתלב בחברה החדשה במהירות. במשך שירותו הצבאי היה מוכן לנסוע שעות רבות כדי להגיע הביתה, ולו לשעות מספר, כדי להנות מאוירת הבית וכדי לפגוש בחבריו. ביום כ"ה בתמוז תשל"ז (10.7.1977) נפל עפר בעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי שבחדרה. השאיר אחריו אם ושני אחים, בני וקובי. במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "עפר היה איש מקצוע טוב, שאהב את עבודתו ואת חבריו ליחידה. הוא היה אהוד ומקובל על החיילים והמפקדים, וחסרונו יורגש היטב ביחידה, הן משום שאבד לנו איש מקצוע טוב והן משום שהלך מאתנו חבר מסור ונאמן".

עפר שרון

עופר נולד בחדרה בכ"ג בכסלו תשי"ח (16.12.1957).

דור שני ושורשי לתושבי חדרה. למד בבית"ס הממלכתי

"אחד העם" ושנה אחת בבית"ס התיכון המקצועי "עמל".

בן 11 היה כשנפטר אביו. לאחר שנים מספר נישאה אמו

שנית, והמשפחה עברה לקרית מוצקין, שם סיים עופר את

בית"ס התיכון המקצועי ע"ש רודמן. היה חבר בתנועת נוער

ופעיל במועדון השכונתי.

באוגוסט 1976 התגייס עופר לצה"ל. השתלם בקורס

מכונאי נגמ"שים והתנדב לשרת ב"גולני", בסיירת "עורב".

לאחר שהסיירת פורקה, הועבר עופר ליחידה אחרת,

בה השתלב במהרה.

בכ"ה בתמוז תשל"ז (10.7.1977) נפל בעת מלוי תפקידו.

היבנו אהליהם על אמונת דבית האלון הקניי חדרה

עפר שרון

ל ד מ ו ת ו

"עופר אהב את החיים וחיפש למצות מהם את כל הטוב

האפשרי. היה חברותי מאוד ועל כן היה חוג מכריו גדול מאוד. אהב להשתתף במסיבות ובארועים חברתיים. ידידות טובה לא היתה רק מצב אלא מעין תכונת נפש. עופר חיפש תמיד להיות עם ידידים - לקבל מהם ולהעניק ידידות. היה מוכן לגמא מרחקים אם ידע שדרכו תוביל אותו לאחד מידידי נפשו. היתה בו עקשנות כלשהי - וזו הוליכה לא פעם לחיכוכים עם הסובבים אותו, בני משפחה, ידידים ומורים - אבל עקשנות זו נתבטלה ממש ליד תבונתו ומזגו העליז.

המסירות לזולת היתה עקרון, קל וחומר לבני משפחתו, אמו ואחיו הצעיר, ומאוחר יותר אף לאביו החורג. ומפקדו כתב עליו בהספדו: "אהוד ומקובל על החיילים והמפקדים, חבר מסור ונאמן".

עפר שרון

לזכרו,

ביום בו כסינו ברגבי עפר

את קברו של בני היקר -

נטמן באדמה פרח באיבו,

חייל צעיר בן כ' שנים - עופר שמו.

רק אתמול היה לי בן אהוב

והיום - תלולית עפר ויגון כאוב.

ושם בין רגבי האדמה של ארצי

נקבר יחד עם בני, אהובי,

חלק מנפשי, חלבי ודמי,

שלעולם לא ישוב להיות עימי...

לאבד נפש יקרה ואהובה -

זה תמיד מלווה בכאב ויגון,

אך לקבור בן לאם שכולה -

אין בחלד גרוע מזה האסון.

אין מילים לכאב, אין ניחומים,

עפר שרון

חיים עם האין ועם הגעגועים...

חנה שרון (1977)

ארץ אהבתי

משחר ילדוּתִי חונכתי לאהובך

ארצי - מולדתי, כי אין בלתך.

בשביליך טיילתי ונשמתי נופיך

בכל מאודי אהבתי כל מראוּתִיךָ.

זכיתי לראותך, ארצי, בתקומתך -

גאה עד מאוד בעצמאותך...

רגבי אדמתך רוו דמם

עפר שרון

של הבנים, שנפלו כגבורים בנצחונם.
ואת יקרת לי יותר ויותר,
על קיומך לחמנו, לא נוותר!
כל שעל אדמה - דם בנייך רווה
וקשר אותנו בעבותות אהבה...
ביום בו רווית גם דמו של בני היקר,
וגופו הצעיר בין רגבייך נקבר,
בכיתי מצער ומכאב על אובדן
והמשכתי לאהובך, ארצי, ככל עידן ועידן.
ידעתי וחשתי שעם קורבן זה, שלי,
קשורה אני עימך לנצח - ארצי, מכורתי!
אני שלך - לא אעזבך - ואת שלי
לטוב ולרע - עד יום מותי...

חנה שרון (1982)

עפר שרון

תפילת אם שכולה

(ביום הזכרון לחללי צה"ל)

רבונו של עולם שבשמים

ובכל מקום בו אתה נמצא,

אנא, הסכת והקשיבה

לתפילתה של אם שכולה,

הנושאת הפעם דבריה

- קבל עם ועדה -

ביום הזכרון לגבורי האומה,

ותובעת שתפילתי תשמע...

עומדת אני צופיה, דומעת, ורואה

את כל הצעירים, היפים,

אשר עם זכר יקירינו מתייחדים,

מבקשת אני ממך: רבון העולם,

תן להם לחיות, בל ישפך דמם!

עפר שרון

הבט וראה, פרחים הם, באיבם,
תן להם לחיות, לחיות וליהנות,
הן רבים, רבים נפלו כבר בכל המערכות...
די, אלוהים! הקשב נא לתפילה:
היקר ביותר הקרבנו לבטחון המדינה.
אני מבקשת, כולי תחינה -
בל תהיה עוד מלחמה.
ויהי בי הכוח גם כעבור שנה
לשאת אליך שוב תפילה
ולומר - קבל עם ועדה -
תודה!

חנה שרון

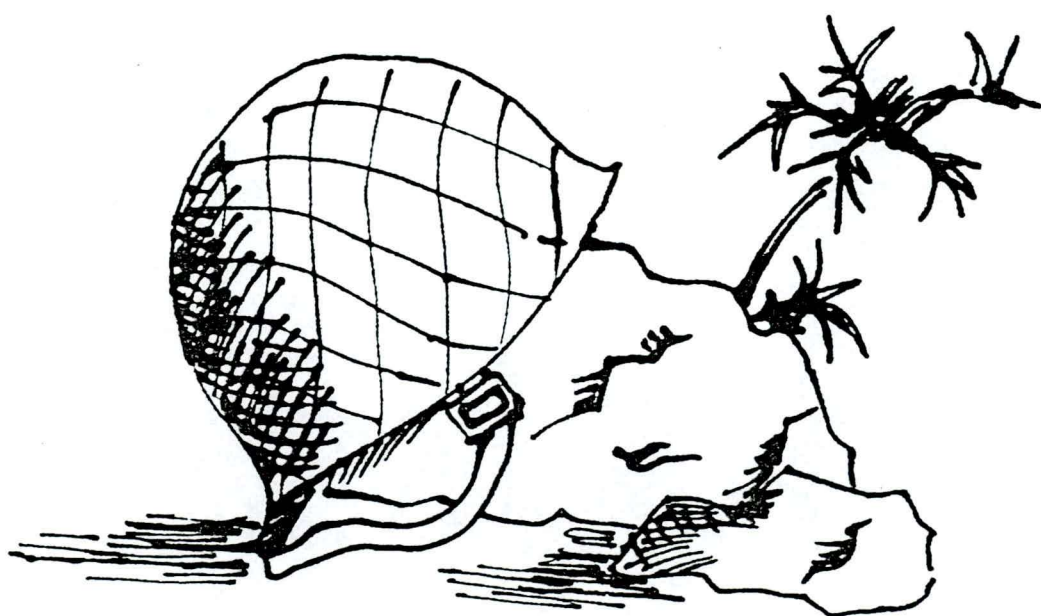
חנה לוי

הקדמה

כל מה שנכתב פה בשורות וביניהן
מוקדש לזכרו של בני עופר
שבעת נופלו בצה"ל טרם מלאו לו עשרים חורפים
כאיש חמוש התנדב לסיירת קרב, ואמונים מפרכים.
כאיש חמוש התנדב לסיירת "עורב" ב"גולני"
לתנאים של שדה, רוח קרב ואמונים מפרכים.
צעיר עליז נמדץ וחייכן,
דינאמי, טוב לב, מסור ונאמן.
אהב לזלול, לרקוד, לטייל ולבלות בנעימים
עם המון בנות וכל החברים,
הוא רצה לחבוק עולם
ולהנות עוד ועוד עם כולם,
כי פעמה בו תחושת גורל
אותה בטא במצב רוח אומלל -
כי בצה"ל יתקפד פתיל חייו
כיוון שמלאך המוות - אחריו;
ואכן עם בוא האסון
נגזר עלינו האוהבים לכאוב ולסבול;
וכך הצטרפנו אל משפחת השכול.
זר יקרא זאת לא יוכל לחוש
את הכאב העמוק, הסבל ורגעי היאוש,
החסרון, הגעגועים, התסכול והתוגה
ולהמשיך את החיים - שכולה . . .

חנה שרון

חנה שרון

שכולה

ביום בו כיסיתי ברגבי עפר
את קברו של בני היקר -
נטמן באדמה פרח באיבו,
חייל צעיר בן כ' שנים - עופר שמו.
רק אתמול היה לי בן אהוב -
והיום תלולית עפר ויגון כאוב.
ושם בין רגבי אדמת ארצי
נקבר יחד עם בני אהובי
חלק מנפשי, חלבי ודמי
שלעולם לא ישוב ויהיה עמי . . .

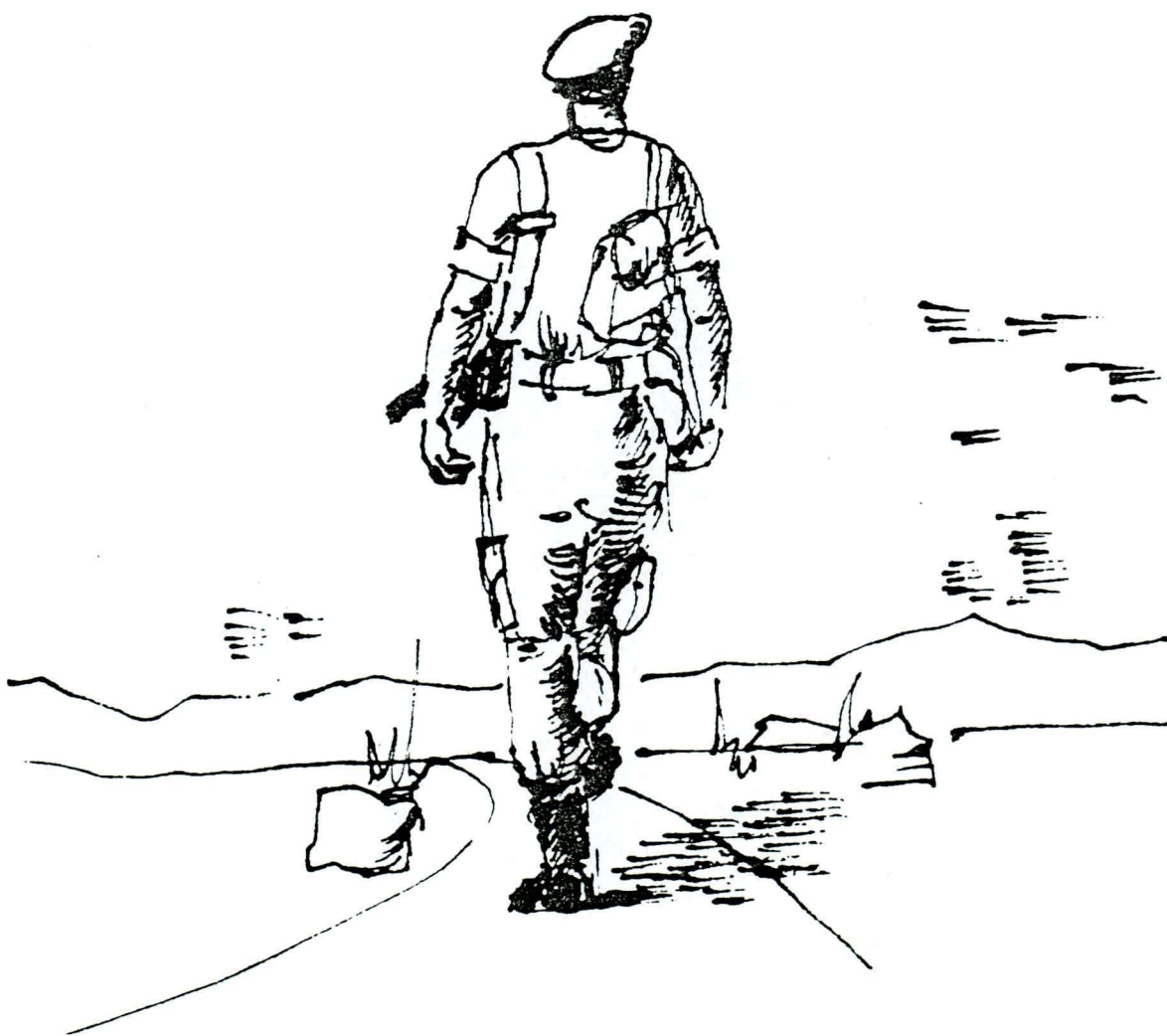
לאבד נפש יקרה ואהובה
זה תמיד מלווה בכאב ויגון,
אך לקבור בן - לאם שכולה
אין בחלד גרוע מזה האסון.
אין מילים לכאב, אין ניחומים
חיים עם האין ועם הגעגוגים . . .

האובדן

בני נפל בתשל"ז - לעולם לא ישוב,
בלבי מכרסם הכאב, ומאוד לי עצוב . . .
אך מרפא אין לכאב הגעגועים
לעולם לא אשמע קולו
ולא אראה עוד דמותו
לא אזכה להביאו לחופה
ונחת מנכדים - לא אדע . . .
נותרו עמי מזכרות ותמונות
מצבת - האבן וימי האזכרות,
ורק בחלום לילה - הוא ממש לידי
ואני אז בוכיה לבדי לבדי.

כומתה חומה

אמש ברחוב, ראיתי מרחוק
כומתה חומה בולטת בגובהה
חייל הגיח מאי-שם, תרמיל על שכם ו"גליל" ביד.
בהליכתו דימיתי לראותך -
רטט בלב, פעימה מהירה,
ומיד בלא היסוס - נשאתי רגלי אחריו,
רצות ממהרות להשיג החייל
בעל הכומתה החומה, כומתת "גולני" הידועה
משעצרתי ראיתי כי הוא אחר.
"סליחה", גמגמתי, "אולי אתה מגדוד 12?"
"לא", ענה החייל, "אני מ-13, אבל אני מכיר גם מ-12".
"כן", אמרתי, "גם אני הכרתי שם מישהו . . ."
"שלום", אמרתי, "שמור על עצמך חייל" ברכתיו,
ופניתי ללכת, והוא פנה והתרחק . . .
ואני - שתי דמעות זולגות בזווית העין,
ראיתי כומתה חומה מתרחקת והולכת
כאותה כומתה שהלכה עמי . . .

רציתי עוד פעם לחבקו
רציתי רק עוד פעם לנשקו
לראות את החיוך מנצנץ בעיניים
ולחוש את זיפי הזקן בלחיים
ולו רק עוד פעם
לשמוע את קולו
אך - לא! . . .
הוא אינו . . .
הלך - ולא שב . . .
ונותר - רק האין . . .

היתכן? . . .

אמא

בבית הקפה עם עצמי
מבקשת מרגוע - מעט לנפשי
בריחה מהלאות ואולי - מן המציאות . . .
ליד שולחני התישב חייל צעיר - נחמד
כומתה חומה על כתפו, רובה "גליל" ביד.
ראיתי, הכרתי, משתייך הוא ל"גולני",
היחידה בה שרת גם בני
החייל - ז"ל.

פותחים בסליחה וב"גילגול" של שיחה:
הוא ספר על גדודו, על יחידתו,
המצויים ממש "במעמקי נשמתו",
ועל החופשה המיוחלת - להגיע לביתו . . .

ואני לו:
"שמור חייל על עצמך,
שמור וזכור את אמך";
חיך החייל חיוך של תום וענווה
וגילה לי ה"כתוב" בליבו ובחגורה:
"אין דבר יקר מאמא
בעת רגיעה ובשעת לחימה" . . .

חשתי מעט נבוכה
ובלבי - תסכול של קנאה,
לאמו - בן בצבא
המגיע לעיתים הביתה לחופשה,
ומביא מדים לכביסה.
היא רואה אותו והוא מביט בה,
מחייך ומדביק בלחיה נשיקה
בן המשמיע לאמו, זו המלה שאני
לא אשמע עוד לעולם מבני: "אמא".

ימי החג והמועד - לי עצובים . . .

בהרבה בתים ימי חג ומועד
מרנינים את הלב - מאורע מעודד,
אך לי הם שבעתיים עצובים,
יותר בדידות - והרבה געגועים . . .
על הקיר תלויה תמונתך
ואתה בני שלי - אינך . . .
החג ריק מתוכן ואווירה -
אין טעם בכל הטרחה . . .
מסביבי שולטת השלווה
אך בלבי עצבות ותוגה . . .
חודש תשרי עם כל החגים -
זו שוב התמודדות עם כל המכאובים . . .

כבר איני בוכה בלילות

כמעט כבר איני בוכה בלילות
וכרי אינו נשטף עוד בדמעות
ארבע שנים אני אם שכולה
מיום בני שלי נפל בשרותו בצבא . . .

כמעט ואיני בוכה . . .
למדתי לחיות עם הכאב והתוגה.
כל הימים אותו זוכרת
אך לא כל יום על אודותיו מדברת . . .

החברה אינה אוהבת בכינים
ואני, איני רוצה ברחמים.
להתמודד, להמשיך - הוא צו החיים . . .

השמש זורחת ושוקעת
עלים נושרים וצומחים . . .

ארץ אהבתי

משחר ילדותי חונכתי לאוהבך
ארצי - מולדתי כי אין בלתך.
בשביליך טיילתי ונשמתי נופיך
בכל מאודי אהבתי כל מראותיך.
זכיתי לראותך, ארצי, בתקומתך -
גאה עד מאד בעצמאותך . . .

רגבי אדמתך רוו דמם
של הבנים שנפלו בגיבורים בנצחונם
ואת יקרת לי יותר ויותר,
על קיומך לחמנו, לא נוותר!
כל שעל אדמה דם בנייך רווה
וקשר אותנו בעבותות אהבה . . .

ביום בו רווית גם דמו של בני היקר,
וגופו הצעיר בין רגבייך נקבר,
בכיתי מצער ומכאב על אובדן
והמשכתי לאוהבך ארצי כבכל עידן ועידן.
ידעתי וחשתי שעם קורבן זה - שלי
קשורה אני עמך לנצח - ארצי מכורתי!
אני שלך, לא אעזבך, ואת שלי
לטוב ולרע - עד יום מותי . . .

שוב רואות עיני מסגרת שחורה
על הלוח - תלויה המודעה,
ואומר הנוסח אות באות
"צה"ל מודיע בצער על מות" . . .
עוד צעיר, עוד חייל
בעת שירות למולדת - נפל חלל . . .
ובאותה העת פולחת המחשבה
שנוספה לנו עוד משפחה שכולה,
שעוד אב כואב ודואב
ואם המומה מבכי ומכאב
ואולי גם סבתא וסב ואח ואחות
שעם האובדן ילמדו עוד לחיות
נצבט הלב ולוחשות שפתותי
"ריבון העולם - למה? עד מתי?" . . .

החברים

לבני החייל -
שבצהל נפל
היו הרבה חברים,
בצבא או מימי הלימודים,
אך רק בודדים
היו עמיתים -
כאבו, זכרו, נחמו
ובצל קורתי התארחו
והמשיכו לבוא ולבקר,
להתעניין בנעשה ולספר,
לשתף אותי בחוויות
ולהכיר לי גם את הידידות
ולא ידעו עד כמה
גם בכך, היתה לי נחמה,
ואפילו אם לעיתים
זהו תסכול של קנאה -
טוב לי עם הצעירים הללו
להישאר בתמונה . . .

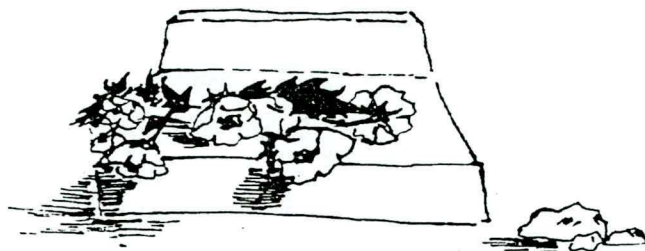
צו החיים

אני מוכנה לשיר ולשחוק
אני מוכנה לחייך ולרקוד
להראות לבני ולכולם
כי צו החיים הוא - להיות!
ואדם בחברה - להיות!
לדעת כי בני שנפל כה צעיר
אהב גם לרקוד, לשמוח ולשיר,
אז למענו, למענם ולמען עצמי,
בוכה אני כשאין איש עמדי,
והלכת בראש מורם נכחי
מחייכת וזקופה בעולמי החיצוני . . .

1982/3

ליד משרד השיקום

היום במשרד השיקום הזמנתי אזכרה
כמקובל - חזן ומונית לתחבורה.
עושה אני זאת כבר בפעם החמישית
והיום כבר הצלחתי להיות תכליתית.
בצאתי פגשתי גבר ואשה -
זקן מגודל, כיפה והליכה נכאה . . .
ידעתי - עוד זוג הורים שכולים,
הבן נפל - ואותם פקד האסון
חברים נוספים ל"יד לבנים"
בעקבות מבצע "שלום הגליל" בלבנון . . .
התחלנו בשיחה - אני בת - הסמכא
מנסה להבין מה הבעייה,
ובמה אוכל אני ה"ותיקה"
להיות לעזר, לעודד בזו המרה . . .
שאלה אותי האם ברוב יסורים
"אמרי לי את - איך עם זה חיים?"
ושח לי אז האב: "בני היחיד הלך לעולמים -
איני רוצה לחיות - אין טעם בחיים" . . .
ואני חשבתי אומר לשניהם:
"לומדים עם זה הכאב להמשיך ולחיות
כי צו החיים וצו הבנים
לזכור! ואדם להיות!"

פרחים על אבן

בבית העלמין שחוחה - בוכיה
 זר פרחים הנחתי זה עתה . . .
 בקרבת מקום עוד אם שכולה
 אשר באה והגיעה באותה שעה.
 זר פרחי - גינה בידה
 אל מצבת בנה מועדות פניה.
 השנים חולפות, נוספו עוד קמטים
 מאז הבן נפל בקרבות יום - הכיפורים.
 שעה ארוכה טרחה האישה
 בעריכת הפרחים, במלוא האהבה,
 שטפה האבן, ניגבה וניקתה,
 בלא להזיל דמעה . . .
 לאחר מכן בידיים רועדות
 ראיתה מניחה זר קטן על עוד אחת המצבות.
 על שאלתי השיבה, גדלו יחדיו הבנים,
 אך קבר זה מעט מאוד פוקדים.
 מרגישה אני לכן חובה
 להניח זר פרחים גם על זו המצבה,
 ואני - מחיתי דמעתי לשמע התשובה.
 שתינו ידענו וחשנו כי אין ניחומים,
 אך פרחים רעננים - לפחות -
 על קברותיהם של הפרחים, שאינם עוד . . .

ואני רואה אותם באים ונאספים בהמונים -
הורים שכולים, בני משפחות, קצינים וחילים . . .
צביטה בלב, הרגשת מועקה ועיניים דומעות.
עיני מחפשות שתי עיניים ירוקות ומחיכות
המביטות בי בחיבה מתחת לכומתה החומה
כאותן שתי עיניים שכבו והלכו מאתי לבלי שוב
והותירו כאב של שכול, געגועים לאין ולב עצוב.
ואני שומעת את השירה, הניגונים והדברים הנאמרים
ועומדת דום בדקת ההתייחדות עם כל הנאספים -
וגאה מאד במשפחת גולני שלי הגדולה
ובאלפי הבנים שנפלו למען תקומת המדינה
וידעת שאני אחת מני - כזאת קטנה
אך איני מוצאת בזה כל נחמה . . .
כולי הערצה והערכה לטכס המרגש והמרשים
ונושאת תפילה לאל שבמרומים: -
שיהא בי הכוח להמשיך ולשאת הכאב בדממה
ולבוא שוב לטכס הזה בשנה הבאה . . .

תפילת אם שכולה ביום הזכרון לחללי צה"ל

רבונו של עולם בשמים,
ובכל מקום בו אתה נמצא,
אנא, הסכת והקשיבה
לתפילתה של אם שכולה
הנושאת הפעם דבריה
- קבל עם ועדה -
ביום הזיכרון לגיבורי האומה
ותובעת שתפילתה תישמע . . .

עומדת אני צופיה, דומעת ורואה,
את כל הצעירים היפים,
אשר עם זכר יקירנו מתיחדים.
מבקשת ממך, ריבון העולם,
תן להם לחיות! בל ישפך דמם.
הבט וראה, פרחים הם באיבם,
תן להם לחיות, לחיות ולהנות,
הן רבים - רבים נפלו כבר בכל המערכות . . .

די אלוהים! הקשב נא לתפילה
היקר ביותר הקרבנו לביטחון המדינה.
אני מבקשת, כולי תחינה,
בל תהיה עוד מלחמה,
ויהי בי הכוח גם כעבור שנה
לשאת אליך שוב תפילה
ולומר - קבל עם ועדה - תודה . . .

אילו יכולתי להנציח את עופר כהלכה
לפי אופיו, התנהגותו והלך המחשבה
הייתי צריכה להקים לשמו מסעדה
או דיסקוטק סואן עם קצב ונשמה
לשם - יבואו כל הצעירים כולם
ויזללו וישמחו וירקדו בכל מאודם
וימשיכו בדרכו להנות ולבלות בנעימים
כי לו היה זה צו החיים.
אך אין באפשרותי לקיים המשאלה -
לכן בחרתי באוסף של בטויי שירה,
שאם אין בהם ספרות ושירה לשמה -
יש בהם את כל הכאב שבנבכי הנשמה,
שנכתבו גם בעט וגם בדמעה
ובדרך זו שלי - לו עשיתי הנצחה.
ואם מי שיקרא ירגיש ולו לדקה,
שגם את כאבו בטאתי במילה
ויוקל לו מעט וימצא נחמה,
שיברכני בליבו - ותבוא גם עליו הברכה.

כבר אינני בוכה

כבר אינני בוכה יותר בלילות
יבש אצלי מעיין הדמעות;
ורק לעתים רחוקות - כשאני נמצאת לבד עם כאבי -
אני בוכה עם לבי - נותנת ביטוי ליגוני.
כל יום תמונתו נשקפת אלי מן הקיר
ומזכירה לי את אובדנו של עפר בני, יקירי,
שבגולני נפל במילוי תפקידו -
חייל צעיר בן י"ט ומחצה שנים ביום מותו.
מאז כבר חלפו עשרים ושתיים שנים;
וכאב האין דק מחריף עם חלוף הימים,
לא תהיינה עמו שמחות, לא יהיו נכדים,
השושלת שלו נכרתה עד קץ הימים...
יש שאני מנסה בחלום בהקיץ -
לראות את דמותו אלי מציץ,
מנסה בעיני רוחי לראותו מבוגר - בעל משפחה,
אב לילדים, מרווד ועסוק בפרנסה ועבודה,
אך אינני יכולה כך לראותו, עם כל הדמיון שיש בי -
הוא יישאר תמיד בזיכרוני חייל צעיר,
תוסס, אוהב חיים, חברים ואותי וככלל -
כאיתנו הסנה בוער באש ואיננו אוכל...

הנח שרון

אל תפגעו באשה הזאת
היא נושאת אתה
ילד מת.
הולכת כמותכם ברחוב
שערה עשוי פניה נקיות.
היא תעמד בתור כמו כלם.
אני מזהירה אתכם:
היא שבירה.
אם תדחפו אותה בדרך
היא תפל ותסדק.
אם תפגעו בה קלות
יקלח הדם מפצעייה
שלא נראים.
אל תפגעו באשה הזאת
תנו לה לעבר.
תנו לה את מעט השקט
את האויר מסביב
למען תנשם.
למען תוסיף.

עפר שרון
בן חנה ואליהו שרון

16/12/57	כ"ג בכסלו תשי"ח	נולד ביום
10/07/77	כ"ה בתמוז תשל"ז	נפל ביום